

RESPECTE PER ALS MALALTS EN LES SITUACIONS DE CONFLICTE ALS CENTRES DE SALUT

El Codi de Deontologia del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, en els articles 92 i 93, es manifesta en les situacions de vaga dels metges.

Art. 92:

Els metges, individualment i col·lectivament, han d'esforçar-se perquè l'organització social i sanitària permeti que llur activitat professional, com a agents de la salut, sigui la millor possible. Per aconseguir aquest fi poden emprar, individualment i col·lectivament, els mitjans més adequats i sempre els menys lesius per als pacients.

Art. 93:

Davant de la possibilitat de vaga, els metges, individualment i per mitjà dels ens corporatius, han de facilitar la creació de comitès d'arbitratge, i procurar que la vaga no tingui lloc. Però si es produís, els metges hauran d'establir – amb qui en tingui la competència – els serveis necessaris que garanteixin la preservació del dret dels ciutadans a la protecció de la salut.

Els metges, tant en els centres de salut com a hospitals o altres institucions sanitàries, tenen el dret de fer vaga, participar en assemblees, fer manifestacions, i tot allò que la legislació permeti, apurant sempre, però, la via de la negociació. Igualment els metges, i el personal sanitari en general, tenen el dret d'informar als malalts de les situacions de precarietat laboral i de la naturalesa de les seves reivindicacions professionals.

El que no es pot fer és perjudicar als malalts i ferir la seva sensibilitat, com quan en alguns centres es posen pancartes, papers o rètols amb missatges que fan que el malalt desconfii del sistema sanitari o d'aquell centre en particular.

Hem vist, en els darrers mesos, pancartes als vestíbuls d'alguns centres, a les portes d'urgències, consultes externes, etc. Pancartes, moltes d'elles fetes amb llençols del propi centre, posant en dubte la qualitat assistencial i, en conseqüència, augmentant l'angoixa de la persona malalta, que se sent insegura del tractament que pot rebre en aquestes circumstàncies.

Cal, doncs, ser molt curós amb les expressions i missatges que es facin públics per manifestar les legítimes reivindicacions professionals, evitant tot allò que pugui socavar la confiança del malalt en la qualitat de l'assistència que ha de rebre, i en el sistema sanitari en general, augmentant així l'angoixa i el neguit que generen la pròpia malaltia.

El metge, coneixedor per naturalesa de la gran importància que té la confiança en la relació entre el malalt i el professional –i la institució– que l'han d'atendre, no pot actuar fomentant la desconfiança i ha de persuadir a altres professionals assistencials a que evitin aquests tipus de manifestacions, a vegades catastròfiques, que, interferint negativament en el procés assistencial, poden arribar a deslegitimar la mateixa reivindicació. Més encara quan aquests procediments s'utilitzen de forma partidista o per interessos d'algun tipus de col·lectiu.

S'ha de recordar, com diu l'article 3 del Codi; Com sigui que la defensa i promoció de la salut suposen un camp d'acció molt més ampli que el purament assistencial, els metges no es poden considerar aliens a les situacions socials, els processos tècnics i les condicions de treball i ambientals que afecten la vida dels ciutadans, i han d'aconsellar les accions sanitàries més adients.

Barcelona, desembre de 2014